

Sygn. akt VII U 1692/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 listopada 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Danuta Dadej - Więsyk

Protokolant p. o. prot. sądowego Katarzyna Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 2 listopada 2015 roku w Lublinie

sprawy M. J. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty rodzinnej i prawo do renty socjalnej

na skutek odwołań M. J. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 11 czerwca 2014 roku znak (...)

z dnia 18 czerwca 2014 roku znak (...)

oddala odwołania.

Sygn. akt VII U 1692/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 czerwca 2014 roku, znak:(...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na podstawie art. 68 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440), odmówił M. J. (1) prawa do renty rodzinnej, ponieważ komisja lekarska Zakładu orzeczeniem z dnia 27 maja 2014 roku nie uznał wnioskodawcy za osobę całkowicie niezdolną do pracy (decyzja – k. 33 – 33v. tom III akt rentowych dod. renty rodzinnej).

W odwołaniu M. J. (2) wskazanej decyzji zarzucił oparcie jej na błędnym orzeczeniu komisji lekarskiej organu rentowego, w którym nie uznano skarżącego za osobę całkowicie niezdolną do pracy, wnosząc o zmianę decyzji poprzez przyznanie prawa do renty rodzinnej od dnia 1 stycznia 2014 roku oraz określenie okresu na jaki renta przysługuje. W uzasadnieniu szeroko powołał okoliczności dotyczące stanu zdrowia oraz pracy zawodowej (odwołanie – k. 2 – 3 akt sądowych).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie podnosząc argumenty, które legły u podstawy wydania zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie – k. 4 – 4v. a.s.).

Decyzją z dnia 18 czerwca 2014 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na podstawie ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej (Dz. U. z 2013 r., poz. 982), wstrzymał M. J. (1) wypłatę renty

socjalnej z uwagi na ustalenie przez komisję lekarską Zakładu w orzeczeniu z dnia 27 maja 2014 roku braku całkowitej niezdolności do pracy M. J. (1) (decyzja – k. 67 akt rentowych dod. renty socjalnej).

W odwołaniu M. J. (1) zarzucił wskazanej decyzji oparcie jej na błędnym orzeczeniu komisji lekarskiej organu rentowego, w którym nie uznano skarżącego za osobę całkowicie niezdolną do pracy oraz że tym samym odebrano mu świadczenie pomimo przyznania go według przepisów obowiązujących przed wejściem w życie ustawy o rencie socjalnej oraz okoliczności, że orzeczenie na podstawie którego otrzymał wskazane świadczenie nie przestało obowiązywać (odwołanie – k. 8 – 9 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie podnosząc argumenty, które legły u podstawy wydania zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie – k. 10 – 10v. a.s.).

Postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2014 roku Sąd postanowił zarządzić połączenie na podstawie art. 219 k.p.c. sprawy o sygn. akt VII U 1693/14 o prawo do renty socjalnej na dalszy okres z odwołania M. J. (2) od decyzji z dnia 18 czerwca 2014 roku ze sprawą os sygn. akt VII U 1692/14 o prawo do renty rodzinnej z odwołania M. J. (2) od decyzji z dnia 11 czerwca 2014 roku do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

M. J. (2), urodzony 7 kwietnia 1977 roku, w dniu 27 grudnia 2013 roku złożył wniosek o ustalenie prawa do renty rodzinnej po zmarłym w dniu 4 kwietnia 2002 roku ojcu W. J.. W ramach rozpoznania wniosku lekarz orzecznik Zakładu dokonał oceny stanu zdrowia wnioskodawcy i w orzeczeniu z dnia 12 lutego 2014 roku uznał, że ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy oraz niezdolny do samodzielnej egzystencji. Od wskazanego orzeczenia skarżący wniósł sprzeciw. W orzeczeniu z dnia 27 marca 2014 roku komisja lekarska Zakładu podzieliła ustalenia lekarza orzecznika i uznała, że ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy oraz niezdolny do samodzielnej egzystencji. Z uwagi na to, że ubezpieczony składając wniosek o ustalenie prawa do wskazanego świadczenia był uprawniony do renty socjalnej od dnia 1 października 2003 roku, przyznanej na stałe, Dyrektor Oddziału Zakładu w L. przedstawił Naczelnemu Lekarzowi Zakładu w dniu 28 marca 2014 roku wniosek o rozpoznanie w trybie nadzoru nad wykonaniem orzecznictwa lekarskiego orzeczenia komisji lekarskiej Zakładu z dnia 27 marca 2014 roku z uwagi na okoliczność sprzeczności tego orzeczenia w zakresie ustalenia braku całkowitej niezdolności do pracy M. J. (2) z orzeczeniem Obwodowej Komisji Lekarskiej ds. Inwalidztwa i Zatrudnienia nr 8 z dnia 29 lipca 1996 roku, ustalającego niezdolność w tym stopniu. W dniu 12 maja 2014 roku Naczelny Lekarz Zakładu przekazał sprawę ubezpieczonego Przewodniczącej komisji lekarskich Oddziału Zakładu w L. do rozpoznania przez tę komisję lekarską, która w orzeczeniu z dnia 27 maja 2014 roku nie uznała M. J. (2) za osobę całkowicie niezdolną do pracy. Przedmiotowe orzeczenie stanowiło dla organu rentowego podstawę do wydania zaskarżonych decyzji.

W okresie od dnia 1 września 1992 roku do dnia 31 sierpnia 1996 roku ubezpieczony był uczniem (...) Liceum Ogólnokształcącego w (...) dla (...) w L.. W okresie od dnia 20 lipca 2000 roku do dnia 30 września 2002 roku pozostawał w zatrudnieniu w (...) S.A. Zakładzie (...)w B. jako przedstawiciel. Natomiast od dnia 1 sierpnia 2005 roku skarżący jest zatrudniony na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony w Spółdzielni (...) -C. w W., zakładzie pracy chronionej jako telemarketer. W tym zakresie ukończył stosowny kurs (okoliczności bezsporne).

Celem zbadania zasadności odwołania i prawidłowości wydanych decyzji Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych o specjalności z zakresu okulistyki (postanowienie – k. 37 – 37v. a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, że u ubezpieczonego występuje retinopatia wcześniacza obu oczu, zanik gałki ocznej prawej powodujący ślepotę oka prawego, niedowidzenie oka lewego w przebiegu retinopatii wcześniaczej i jaskry wtórnej obu oczu, oczopląs obu oczu, astygmatyzm krótkowzroczny oka lewego, niedowidzenie oka lewego oraz zmiany zwyrodnieniowe siatkówki oka lewego (opinia – k. 50 a.s.).

W opinii datowanej na dzień 22 czerwca 2015 roku biegła sądowa z zakresu okulistyki H. R. wskazała, że stwierdzona w bezpośrednim badaniu ostrość wzroku oka lewego, wynosząca 0,3 – 0,4 do dali i 1,0 do bliży, po zastosowanej korekcji

przy ślepotcie oka prawego nie daje podstaw do uznania u badanego całkowitej niezdolności do pracy. Uzasadnia natomiast uznanie skarżącego za osobę częściowo niezdolną do pracy, który to stan powstał przed ukończeniem 18 roku życia i ma charakter trwały (opinia – k. 50 – 51 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o przytoczone dowody z opinii biegłego lekarza sądowego, dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz organu rentowego, które obdarzono wiarą w całości. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne, przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień.

Rozstrzygając w sprawie Sąd oparł się na wnioskach zawartych w opinii biegłego lekarza sądowego z dnia 22 czerwca 2015 roku. Biegła wnikliwie przeanalizowała dokumentację medyczną ubezpieczonego i omówiła wpływ zdiagnozowanych u niego schorzeń na zdolność do pracy przy uwzględnieniu dotychczasowego doświadczenia zawodowego i posiadanych kwalifikacji, co wynika w sposób jednoznaczny z treści opinii, nie stwierdzając u skarżącego całkowitej niezdolności do pracy, natomiast stwierdzając częściową niezdolność do pracy powstałą przed ukończeniem 18 roku życia, istniejącą w dniu wydania zaskarżonych decyzji i mającą charakter trwały. Wnioski w niej zawarte są wystarczająco uzasadnione i z tych względów wskazaną opinię Sąd Okręgowy uznał za wiarygodną, miarodajną i wyczerpującą, a przez to przedstawiającą wystarczające wiadomości specjalne, niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 roku, sygn. II UKN 96/99). Kierując się powyższymi wskazaniem Sąd Okręgowy w całości podzielił wnioski biegłej. Wskazanej oceny w żadnej mierze nie mogą zmienić podniesione przez ubezpieczonego na posiedzeniu w dniu 2 listopada 2015 roku zastrzeżenia, w których co do zasady zgodził się z wynikami przeprowadzonego przez biegłą badania, jednocześnie podnosząc okoliczność ciągłego pogarszanie się ostrości wzroku, występowania innych schorzeń jak oczopląs oraz astygmatyzm oraz wahaniami ciśnienia wśród gałkowego, które jest na granicy normy lub podwyższone. W ocenie Sądu nie wnoszą one merytorycznej treści do sprawy z uwagi na to, że przeprowadzone przez biegłą bezpośrednie badanie skarżącego nie potwierdziło aby na moment tego badania podnoszone przez ubezpieczonego pogarszanie się stanu ostrości wzroku spowodowało całkowitą niezdolności do pracy w tym dniu oraz z uwagi na fakt, że pozostałe okoliczności biegłą wzięła pod uwagę przy formułowaniu wniosków opinii, których w innych powodów niż wskazane ubezpieczony nie kwestionował.

Sąd natomiast nie znalazł podstaw do przyjęcia za podstawę ustaleń w sprawie wniosków zawartych w opinii biegłego sądowego okulisty J. P. na dzień 20 października 2014 roku, w której biegły powołując się na treść opinii lekarskiej Zakładu z dnia 30 listopada 2009 roku oraz z dnia 2 grudnia 2009 roku wskazał, że u ubezpieczonego występuje taki sam stopień uszkodzenia narządu wzroku jaki w powołanych opiniach, uzasadniających uznanie skarżącego za osobę częściowo niezdolną do pracy. Biegły podniósł, że nie zaszły i nie mogły zajść żadne zmiany w kierunku poprawy widzenia oka lewego przy jednoczesnej trwałej niemożności widzenia na oko prawe. Jednocześnie biegły odnosząc się do doświadczenia zawodowego skarżącego wskazał, że zdolność do pracy istnieje jedynie w warunkach zakładu pracy chronionej i że skarżący nie jest zdolny do podjęcia pracy na otwartym rynku pracy przy jednoczesnym stwierdzeniu częściowej niezdolności do pracy pozostającej w związku z naruszeniem sprawności organizmu powstałym przed ukończeniem 18 roku życia (opinia – k. 24 a.s.). Treść opinii w sposób jednoznaczny wskazuje na niespójność wniosków w niej zawartych, w kontekście treści art. 13 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach, zgodnie z którym zachowanie zdolności do pracy w warunkach określonych w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie stanowi przeszkody do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy. Opinia nie może stanowić podstawy ustaleń Sądu, gdyż jej treść nie uwzględnia też dowodowych wynikających z postanowienia i nie pozwala na wyjaśnienie spornych okoliczności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania M. J. (2) nie są zasadne i nie zasługują na uwzględnienie.

Na wstępie należy odnieść się do stanowiska ubezpieczonego, zgodnie z którym w odniesieniu do skarżącego nie mają zastosowania przepisy ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej, które zaczęły obowiązywać od

dnia 1 października 2003 roku z uwagi na treść orzeczenia komisji lekarskiej ds. inwalidztwa i zatrudnienia z dnia 29 lipca 1996 roku, w którym stwierdzono „zespół schorzeń zawartych w rozpoznaniu uzasadnia nadal inwalidztwo drugiej grupy z ogólnego stanu zdrowia oraz drugą grupę z narządem wzroku” i „drugą grupę przyznano na stałe” oraz orzeczenie Sądu najwyższego z dnia 28 marca 2006 roku, I UK 198/05, w którym wyrażono pogląd, że prawo do renty socjalnej nabyte przed dniem 1 października 2003 roku z tytułu niepełnosprawności przysługuje po tym dniu tylko przez okres, na który zostało wydane orzeczenie o stopniu niepełnosprawności.

Istotnie podstawę dla ustalenia renty socjalnej przez Zakład na w oparciu o ustawę z dnia 27 czerwca 2003 roku w decyzji z dnia 7 października 2003 roku od dnia 1 października 2003 roku stanowiło powołane przez ubezpieczonego orzeczenie z dnia 29 lipca 1996 roku, w oparciu o które do dnia 1 października 2003 roku świadczenia w postaci renty socjalnej wypłacane skarżącemu było na podstawie ustawy z dnia 29 listopada 1990 roku o pomocy społecznej. Sąd orzekający również nie kwestionuje co do zasady wniosków wynikający z treści uzasadnienia powołanego wyroku Sądu Najwyższego, które jednakże w sposób przedstawiony przez ubezpieczonego nie mają zastosowania w rozpoznawanej sprawie z uwagi na ustanie obowiązywania orzeczenia z dnia 29 lipca 1997 roku jako podstawy ustalenia prawa do świadczenia.

W tym miejscu należy podnieść, że w odniesieniu do skarżącego podstawę prawną decydującą o kontynuacji prawa do renty socjalnej nabytego przed dniem 1 października 2003 roku stanowi międzyczasowy przepis art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej (Dz. U. z 2013 r., poz. 982 ze zm.) – zwaną w dalszej części ustawą o rencie socjalnej, zgodnie z którym min. orzeczenia komisji lekarskiej do spraw inwalidztwa i zatrudnienia o zaliczeniu do jednej z grup inwalidów wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i uprawniające do renty socjalnej na podstawie ustawy o pomocy społecznej stanowią podstawę do przyznania renty socjalnej na podstawie niniejszej ustawy przez okres, na który zostały wydane, z uwzględnieniem art. 4 ust. 3. Z poczynionych ustaleń wynika, że podstawą do wydania w dniu 7 października 2003 roku decyzji o przyznaniu przez Zakład ubezpieczonemu renty socjalnej na stałe było orzeczenie Obwodowej Komisji Lekarskiej Do Spraw Inwalidztwa i Zatrudnienia(...) w L. z dnia 29 lipca 1996 roku, w którym stwierdzono, że zespół schorzeń zawartych w rozpoznaniu uzasadnia nadal inwalidztwo drugiej grupy z ogólnego stanu zdrowia oraz drugą grupę z nadrzędem wzroku na stałe. Treść powołanego przepisu art. 26 ust. 2 ustawy o rencie socjalnej oraz orzeczenia z dnia 29 lipca 1997 roku mogłyby prowadzić do wniosku, że przyznane decyzją z dnia 7 października 2003 roku prawo do świadczenia nie podlega żadnym ograniczeniom np. w postaci ustania prawa z uwagi na okoliczności dotyczące stanu zdrowia uprawnionego.

Wskazany wniosek nie daje się jednak pogodzić z treścią art. 26 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej, zgodnie z którym osobom uprawnionym do renty socjalnej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na podstawie ustawy wymienionej w art. 18, zwanej dalej "ustawą o pomocy społecznej", renta socjalna przysługuje w wysokości i na zasadach określonych w niniejszej ustawie. Treść powołanego przepisu przesądza o dopuszczalności stosowania do spraw dotyczących renty socjalnych do których prawo powstało przed dniem 1 października 2003 roku a podstawę ich ustalenia stanowiły orzeczenia o których mowa w art. 26 ust. 2 ustawy socjalnej, art. 15 ustawy o rencie socjalnej, zgodnie z którym w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się odpowiednio min. art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.) – zwaną w dalszej części ustawą emerytalną.

Według tego przepisu prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie, co w aspekcie formalnoprawnym może spowodować albo zmianę rodzaju pobieranej renty, utratę prawa do renty lub ponowne nabycie uprawnień, w zależności do dokonanych przez przedstawicieli Zakładu ustaleń w zakresie zmiany stopnia niezdolności do pracy, braku tej niezdolności lub jej ponownego powstanie. Prawo do świadczenia o które ubiega się skarżący jest uzależnione od całkowitej niezdolności do pracy. O zmianach w prawie i wysokości świadczeń rentowych przesądza wynik badania lekarskiego przeprowadzanego przez lekarza orzecznika Zakładu bądź komisję lekarską Zakładu, która dokonuje oceny niezdolności do pracy, jej stopnia i trwałości, przy czym we wskazanym zakresie lekarza bądź komisja stosowanie do powołanego przepisu mogą działać z urzędu. W rozpoznawanej sprawie organ rentowy uprawnienie

do działania z urzędu realizowała w oparciu o art. 14 ust. 4 i ust. 5 pkt 1 i pkt 3 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym nadzór nad wykonywaniem orzecznictwa o niezdolności do pracy sprawuje Prezes Zakładu i obejmuje on kontrolę prawidłowości i jednolitości stosowania zasad orzecznictwa o niezdolności do pracy przez lekarzy orzeczników i komisje lekarskie oraz prawo przekazania sprawy do rozpatrzenia przez komisję lekarską, jeżeli w wyniku kontroli, o której mowa w pkt 1, zostanie stwierdzony brak zgodności orzeczenia lekarza orzecznika lub komisji lekarskiej ze stanem faktycznym lub zasadami orzecznictwa o niezdolności do pracy. Działanie organu rentowego w oparciu o powołany przepis uzasadnione zostało sprzecznością orzeczenia komisji lekarskiej z dnia 27 marca 2014 roku wydanym w związku z rozpoznaniem wniosku o rentę rodzinną w zakresie ustalenia braku całkowitej niezdolności do pracy M. J. (2) z orzeczeniem Obwodowej Komisji Lekarskiej ds. Inwalidztwa i Zatrudnienia nr 8 z dnia 29 lipca 1996 roku, ustalającym niezdolność w tym stopniu.

Podsumowując należy uznać, że treść art. 107 ustawy emerytalnej w związku z art. 15 ustawy o rencie socjalnej przesądza o tym, że w przypadku ustalania przez Zakład prawa do świadczeń uzależnionych od stwierdzenia niezdolności do pracy, trudno mówić o jakichkolwiek prawach nabytych, również w odniesieniu do prawa do renty socjalnej ustalonego przed dniem 1 października 2003 roku w oparciu o orzeczenia wymienione w art. 26 ust. 2 ustawy o rencie socjalnej. Oznacza to, że poczynione w orzeczeniu Obwodowej Komisji Lekarskiej Do Spraw Inwalidztwa i Zatrudnienia (...) w L. z dnia 29 lipca 1996 roku w zakresie zakwalifikowania stanu skarżącego jako uzasadniającego ustalenie uprawnienia do świadczenia w postaci renty socjalnej na stałe podlega weryfikacji, która może doprowadzić do zaistnienia skutku określonego w powołanym art. 107 ustawy emerytalnej w postaci utraty prawa do renty w związku z dokonaniem przez przedstawicieli Zakładu ustaleniami w zakresie stwierdzenia braku całkowitej niezdolności do pracy, co znalazło wyraz w zaskarżonej decyzji z dnia 18 czerwca 2014 roku.

Mając powyższe na uwadze zasadnym było uwzględnienie w podstawie prawnej sporu również art. 4 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej, zgodnie z którym renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18. roku życia, w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25. roku życia, bądź też w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej. Osobie, która spełnia te warunki, przysługuje renta socjalna stała – jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała albo renta socjalna okresowa – jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa.

Zgodnie art. 5 ustawy o rencie socjalnej, ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje lekarz orzecznik Zakładu, zwany dalej "lekarzem orzecznikiem", na zasadach i w trybie określonych w ustawie emerytalnej.

Stosownie do art. 12 ust. 2 ustawy emerytalnej całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Przy czym, stosownie do art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej, przy ocenie stopnia niezdolności do pracy i przewidywanego okresu jej trwania oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej, a także celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Natomiast zgodnie z art. 68 ust. 1 ustawy emerytalnej dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione mają prawo do renty rodzinnej bez względu na wiek, jeżeli stały się całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolne do pracy w okresie, o którym mowa w pkt 1 lub 2 cytowanego przepisu, tj. do ukończenia 16 lat bądź do ukończenia nauki w szkole, jeżeli przekroczyły 16 lat życia, nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 lat życia.

Kierując się wynikami postępowania dowodowego przeprowadzonego w sprawie, a w szczególności wnioskami zawartymi w wywołanej w sprawie opinii biegłej okulisty, oraz treścią cytowanych przepisów, Sąd Okręgowy, wobec niespełnienia przez ubezpieczonego przesłanki całkowitej niezdolności do pracy, odmówił M. J. (2) ustalenia prawa do renty rodzinnej i renty socjalnej.

Odnosząc się do treści art. 13 ust. 4 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym zachowanie zdolności do pracy w warunkach określonych w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie

stanowi przeszkody do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy, należy wskazać, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się zgodnie, że przesłanka niezdolności do jakiejkolwiek pracy określona w art. 12 ust. 2 i art. 13 ust. 4 ustawy emerytalnej, odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (wyrok z dnia 8 grudnia 2000 roku, II UKN 134/00.), jednakże legitymowanie się orzeczeniem o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności stosowanie do art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2011 roku, Nr 127, poz. 721 ze zm.) nie jest równoznaczne ze spełnieniem przesłanki całkowitej niezdolności do pracy, o której mowa w art. 4 ustawy o rencie socjalnej (wyrok z dnia 11 marca 2008 roku, I UK 286/07), ani z pojęciem "niezdolności do pracy" z art. 12 ust. 2 ustawy emerytalnej, dlatego też brak całkowitej niezdolności do pracy w rozumieniu tego ostatniego przepisu, ustalone w niniejszym postępowaniu, uniemożliwia przyznanie prawa do renty socjalnej uzależnionego - zgodnie art. 4 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej - właśnie od stwierdzenia takiej niezdolności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2008 roku, I UK 264/07).

W tym stanie rzeczy w rozpoznawanej sprawie znajdował zastosowanie przepis art. 107 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

Z tych względów zaskarżone decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. należało uznać za wydane w sposób prawidłowy, wobec czego odwołania ubezpieczonego podlegały oddaleniu.

W związku z powyższym na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.